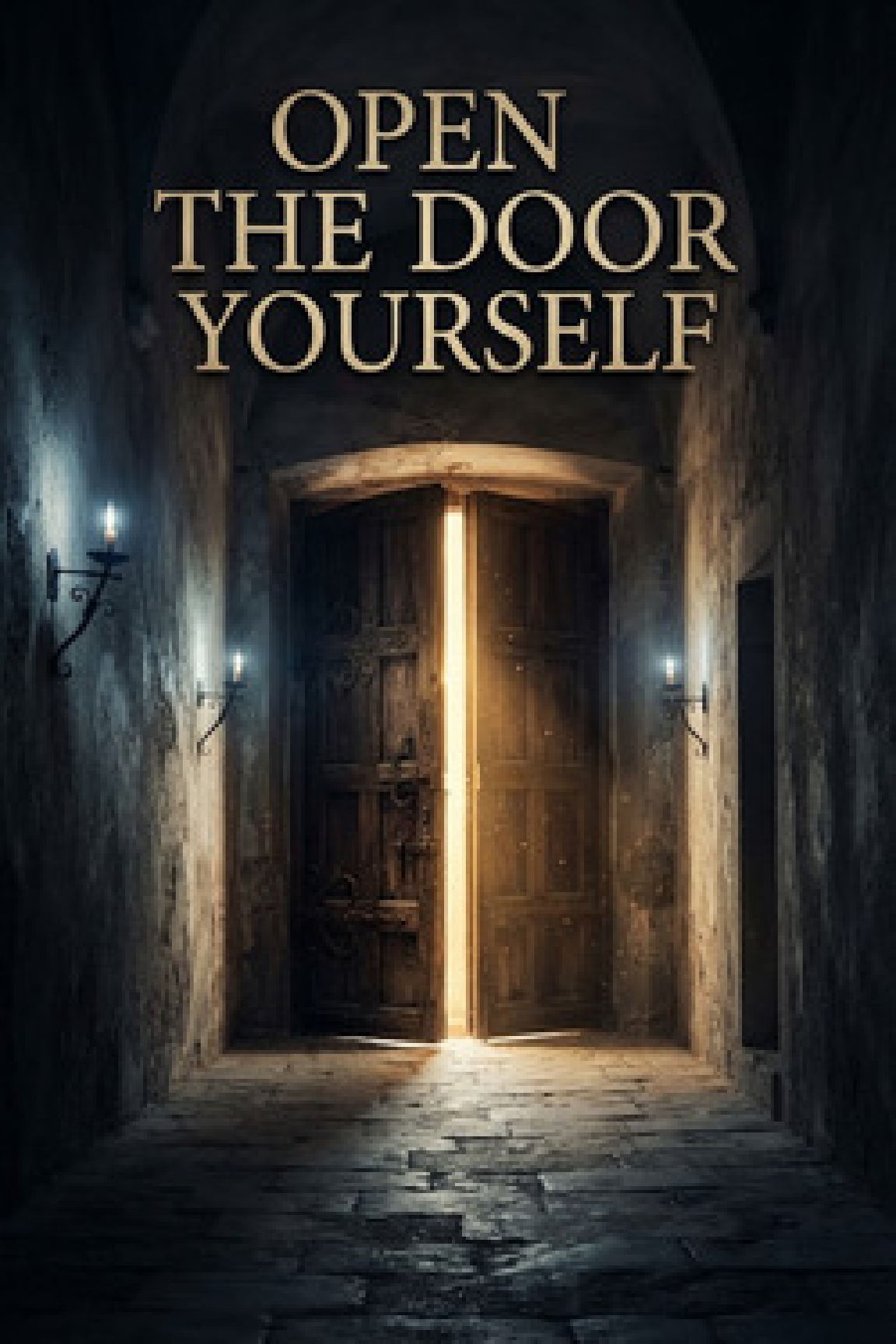

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

EŞİK 5

Kapıyı Kendin Aç

Birçok insana hayatı boyunca eşlik eden garip bir alışkanlık vardır.

Beklerler.

Doğru anı beklerler.

Doğru fırsatı beklerler.

Tanınmayı beklerler.

Kendilerine hazır olduklarını söyleyecek birini beklerler.

Neredeyse hiç gelmeyen görünmez bir izni beklerler.

Yıllarca, olağanüstü erkeklerin ve kadınların kendi olanaklarının eşiğinde kımıldamadan durduğunu gözlemledim.

Yetenekten yoksun oldukları için değil.

Zekâdan yoksun oldukları için değil.

Ama bir izin bekledikleri için.

Şöyle diyecek biri:

“Git.”

“Artık yapabilirsin.”

“İznin var.”

Hayat nadiren böyle işler.

Hatta neredeyse hiç.

Geriye bakınca, varlığımın gerçekten önemli kararlarının hiçbirinden önce bir kesinlik gelmediğini fark ediyorum.

Hiçbiri.

Yeni bir şeye başladığımda hazır değildim.

Yön değiştirdiğimde bütün bilgilere sahip değildim.

Benden büyük meydan okumaları kabul ettiğimde hiçbir güvencem yoktu.

Yalnızca bir inancım vardı.

Kımıldamadan durmanın daha kötü olacağı inancı.

Yaşanmış bir hayat ile gözlemlenmiş bir hayat arasındaki fark çoğu zaman oradadır.

Bir insanın gelecekten izin istemeyi bıraktığı anda.

Gençken, bizim yerimize karar vermekle görevli insanların var olduğuna inanırız.

Öğretmenler.

Yöneticiler.

Kurumlar.

Otoriteler.

Zamanla o insanların da bizim yüzleştiğimiz aynı gizemle yüzleştiğini keşfederiz.

Kimsenin eksiksiz bir haritası yoktur.

Kimse sonu gerçekten bilmez.

Herkes kendi hikâyesinin bir parçasını doğaçlıyor.

Bu keşif korkutabilir.

Ya da özgürleştirebilir.

Benim için bir özgürleşme oldu.

Çünkü beni sorumluluk üstlenmeye zorladı.

Sorumluluk tuhaf bir sözcüktür.

Birçok kişi onu yükle ilişkilendirir.

Ben onu özgürlükle ilişkilendiririm.

Bir başkası senin yerine karar verdiği sürece, suçu hep ona yükleyebilirsin.

Kararı sen verdiğinde, artık mazeret kalmaz.

Yalnızca sen varsın.

Ve seçtiğin yön.

Vazgeçmenin çok daha kolay olacağı anlar oldu.

Bulunduğum yerde kalmak.

Risk almamak.

Kendimi ortaya koymamak.

Değişmemek.

Her yol bu kavşakları içerir.

Haber vermeden gelirler.

Bir kapı açılır.

Bir yanımız o kapıdan geçmek ister.

Bir yanımız kaçmak ister.

Çünkü değişimin her zaman bir bedeli vardır.

O anı kimse görmez.

Dışarıdan her şey basit görünür.

İçeriden bir savaştır.

Dünyaya karşı değil.

Kendimize karşı.

Yanılma korkusuna karşı.

Yeterli olamama korkusu.

Yargılanma korkusu.

Zaten sahip olduğumuzu yitirme korkusu.

Korkunun kötü bir danışman ama harika bir gösterge olduğunu öğrendim.

Çoğu zaman tam da keşfetmemiz gereken yönü gösterir.

Hoş olduğu için değil.

Büyümeyi içerdiği için.

Hayatımı dönüştüren deneyimler rahat değildi.

Güvenceli değildi.

Risksiz değildi.

Yalnızca gerekliydi.

Bir noktada seçmek gerekir.

İnsan izin istemeyi sürdürebilir.

Ya da yaşamaya başlayabilir.

Bu iki şey nadiren örtüşür.

Gereken her şartı taşıyıp da hiç yola çıkmamış insanlarla karşılaştım.

Ve neredeyse hiçbir şeye sahip olmayıp da kıtaları aşan, girişimler kuran, hastalıklarla yüzleşen, kendi varlığını yeniden icat eden başkalarıyla.

Fark özgeçmişte değildi.

Tutumdaydı.

İkinciler bir şeyi anlamıştı.

Kimse onları kurtarmaya gelmeyecekti.

Kimse onlara mükemmel anı teslim etmeyecekti.

Kimse hazır olduklarını resmen onaylamayacaktı.

Bu yüzden başladılar.

Hepsi bu.

Zamanla anladım ki neredeyse bütün büyük dönüşümler kusurlu bir biçimde başlar.

Belirsiz bir ilk adım.

Bir telefon görüşmesi.

Bir yolculuk.

Bir imza.

Onu veren insandan daha büyük görünen bir karar.

Cesaret çoğu zaman korkunun yokluğu olarak tanımlanır.

Bu bir saçmalık.

Cesaret, korku yanında yürümeyi sürdürürken ilerlemektir.

Yok olmayacağını bilerek.

Gürültü çıkaracağını bilerek.

Seni geri dönmeye ikna etmeye çalışacağını bilerek.

Ve yine de ilerlemek.

Bugün tutarlı bir yörünge olarak gördüğümüz şey, olduğu anda, kırılgan seçimlerden oluşan bir diziydi.

Çoğu kez doğru şeyi yaptığıma dair kesinliğim yoktu.

Yalnızca hiçbir şey yapmamanın yanlış şey olduğuna dair kesinliğim vardı.

İnce ama belirleyici bir fark.

Hayat her zaman kazananı ödüllendirmez.

Çoğu zaman yola çıkanı ödüllendirir.

Deneyeni.

Cesaret edeni.

Kapıdan geçeni.

Çünkü her deneyim başka bir deneyim doğurur.

Her adım yeni olanaklar yaratır.

Her hareket yeni karşılaşmalar üretir.

Kımıldamadan durmaksa yalnızca hareketsizlik üretir.

Bugün birçok insan motivasyon arıyor.

Ben bir yön arıyorum.

Motivasyonlar değişir.

Yönler kalır.

Bir şeyin neden imkânsız olduğunu sana açıklamaya hazır insanlar hep olacaktır.

Neden anın uygun olmadığını.

Neden hazır olmadığını.

Neden yeterince deneyimin olmadığını.

Neden riskin çok yüksek olduğunu.

Onları dinle.

Sonra kendin karar ver.

Çünkü sonuçta onların hiçbiri senin hayatını yaşamayacak.

Hiçbiri senin vazgeçişlerinin yükünü taşımayacak.

Hiçbiri senin yerine zamanın içinden geçmeyecek.

Bu, yalnızca sana düşen bir iştir.

Zamanın bana bıraktığı bir ders varsa, o da budur.

Varlığımı değiştiren fırsatlar, bir izin mektubu eşliğinde gelmedi.

Damga taşımıyorlardı.

Sertifika taşımıyorlardı.

Güvence taşımıyorlardı.

Yalnızca bir soru taşıyorlardı.

“İçeri girmek mi istiyorsun, dışarıda kalmak mı?”

Her seferinde korktum.

Her seferinde tereddüt ettim.

Her seferinde aynı şeyi anladım.

Kimse bana izin vermeyecekti.

Bu yüzden kapıyı kendim açtım.

Ve hikâye işte orada yürümeyi sürdürdü.